

Overvejelse. Den danske Regering vilde først og fremmest understrege det epokegørende Fremskridt i Protokollen, som laa deri, at enhver Angrebskrig erklæres for retsstridig, medens Forbundspagten jo endnu stod paa det Standpunkt, at Krigsførelse i Princippet var retmæssig. Dernæst indførte Genèveprotokollen en næsten ubetinget Pligt til fredelig Løsning af mellemfolkelige Stridigheder, Bestræbelser, som den danske Regering altid havde omfattet med den største Sympati. Den danske Regering mente derfor, at Genèveprotokollen burde gøres til Grundlag for den fortsatte Behandling af disse Problemer. Genèveprotokollen burde ved Ændringer forbedres og tilpasses efter de forskellige berettigede Interesser. Uden at gaa i Enkelt-heder fremhævede Kammerherre Zahle, at der ikke burde lægges saa megen Vægt paa, hvem der er Skyld i Krigen, hvem der er Angriber, som paa at forebygge og modarbejde Krigens Udbrud i al Almindelighed. Med Hensyn til Nedrustningsspørgsmaalet beklagede den danske Regering, at Afrustningskonferencen ikke var kommet i Stand; man havde derfor med saa meget større Tilfredshed hørt den franske Førsteministers Udtalelser om en Afrustningskonference. Selvom visse Stater mente ikke at kunne afruste, forinden der forelaa traktatmæssig Sikkerhed, medens andre mente at kunne nedruste med den Sikkerhed, som allerede Pagten yder, burde Tiden i hvert Fald benyttes til Optagelsen af forberedende Arbejder for Afrustning ved en grundig Undersøgelse af alle dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal.

Med Hensyn til fremtidig Løsning af mellemfolkelige Stridigheder pegede Taleren paa de forskellige Forligsnævnskonventioner, som den danske Regering havde afsluttet i Henhold til Forsamlingens Beslutning af 1922. Forsamlingen anbefalede nemlig Medlemmerne under Forbehold af de i Pagtens Artikel 15 omhandlede Rettigheder og Forpligtelser at afslutte Overenskomster, gaaende ud paa at forelægge deres eventuelle Stridigheder for Forligsnævn,

nedsatte af dem selv, og anbefalede samtidig en Model, der kunde danne Udgangspunktet for saadanne Overenskomster. I Henhold hertil havde den danske Regering optaget Forhandlinger med den finske, norske, svenske og schweiziske Regering, og disse Forhandlinger havde ført til Konventioner af 27. Juni 1924 mellem de nordiske Lande og af 6. Juni 1924 mellem Danmark og Schweiz. Ratifikationerne var blevet udvekslet henholdsvis den 7. Marts og den 18. Maj d. A. og Konventionerne offentliggjort i Forbundets Traktatsamling. Ved disse Konventioner forpligter Parterne sig til at forelægge alle Stridigheder uden Undtagelse for et særligt Forligsnævn, naar de ikke ifølge Statuten for den faste mellemfolkelige Domstol eller anden Overenskomst mellem dem skal underkastes retslig Afgørelse. Den danske Regering ansaa Bestræbelserne for at afslutte saadanne Overenskomster mellem de forskellige Lande for overordentlig nyttige og var for sit Vedkommende beredt til at afslutte yderligere Overenskomster af denne Art med andre Lande, som maatte være villige dertil.

Løvrigt udtalte Kammerherre Zahle den danske Regerings Tilfredshed med Forbundets Arbejde i det forløbne Aar, men pegede samtidig paa, at man naturligvis maatte væbne sig med en vis Taalmodighed, naar man tog i Betragtning den udviklede og vidtrækkende Karakter af mange af de Spørgsmaal, Forbundet beskæftigede sig med. Endelig udtalte han den danske Regerings Beklagelse af, at flere af de i 1921 vedtagne Ændringer til Forbundspagten endnu ikke var traadt i Kraft, da de ikke er blevet ratificeret af et tilstrækkeligt Antal Stater. Med Hensyn til Fordelingen af Forbundets Udgifter var det ønskeligt, at man efterhaanden kom bort fra, at denne Sag hvert Aar tages op til Forhandling paany. Det var maaske derfor rimeligt, om Fordelingen blev fastsat for et Tidsrum af 3 Aar.

Efter at endnu en Række Talere, derunder navnlig ogsaa den britiske Udenrigsminister *Austen Chamberlain*, havde frem-